

[Ebba Strange.]

trukket frem i debatten i dag. Den er blevet citeret for noget, den siger, men der er meget, den ikke er blevet citeret for. Jeg vil gerne citere den for et par ting, som jeg finder lige så væsentlige som, at fremmødeprocenten er under 100. Hvor i alverden har vi en skole eller en institution, hvor fremmødeprocenten er 100? Alle kan dog vel blive syge, der opstår oven i købet epidemier, og jeg ved, at man bl. a. målte fremmødeprocenten en uge i december måned.

Af børnene i institutionerne er 24 pct. af vuggestuebørnene børn af enlige mødre, 42 pct. af fritidshjemsbørnene. 95 pct. af vuggestuebørnene har to udearbejdende forældre, 87 pct. af fritidshjemsbørnene. 14 pct. af børnene i vuggestuerne er henvist fra særfororgsinstitutioner eller handicaporganisationer, 19 pct. af fritidshjemsbørnene. Det er et ret belastet klientel, man har, og vi ved — det har vi altid vidst, også før Seierup-rapporten kom — at der er færre børn i fritidshjemmene om formiddagen, end der er om eftermiddagen, og det er klart, for de går i skole, men vi ved også, at fritidshjems-pædagogerne har brugt ca. 15 timer om ugen til at forhandle med de myndigheder, der i særlig grad har været i forbindelse med deres børn, skolepsykologer, socialkontorer og taleinstitutter, fordi det ikke er de mindst belastede børn, der findes på Danmarks fritidshjem og i Danmarks vuggestuer.

Arbejdet skal fortsættes, selv om dette folketing i dag nedstemmer VS' dagsorden, som vi naturligvis kan tilslutte os. Vi er ikke færdige med diskussionen om, hvad det er, vi vil med vores børn.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.02.

Mødet genoptaget kl. 13.15.

Forhandlingen genoptages.

Jens Møller (KrF):

Når man sidder her og hører på talerne fra de forskellige partier, kan man godt

somme tider føle sig en lille smule misundelig på yderpartierne på begge fløje. De har det jo egentlig nemt. De kan tage fat på den ene side af et problem og lukke øjnene for den anden side og så bare køre frem med alle deres argumenter. Men et problem har jo nu altid mindst to sider, for hvis ikke det havde det, var det ikke noget problem.

I kristeligt folkeparti ville vi meget gerne være med til at yde flere penge til børneinstitutionerne for på den måde at give bedre forhold for børnene. Men vi ville også gerne være med til at give flere penge til døgninstitutionerne, til hospitalerne, til åndssvageforsorgen, til fængselsvæsenet osv., osv. Desuden ville vi også gerne være med til at bevilge penge til større børnetilskud, til større folkepensioner, til større invalidepensioner, til mere u-landshjælp osv., osv.

Men kendsgerningerne er jo nu engang, at hvis vi fulgte vores ønske på alle disse områder, ville der meget hurtigt ske det, at skatterne ville stige, stige op imod de 100 pct., og derved ville vi ganske simpelt ødelægge vores samfund, ødelægge det erhvervsliv, der frembringer de værdier, vi alle sammen skal leve af. Derfor ville vi også få en arbejdsløshed, der nærmede sig de 100 pct. Dette er kendsgerninger, ubehagelige kendsgerninger, men kendsgerninger er nu engang nogle hårde krabater.

Derfor må spørgsmålet altid være en afvejning, der finder en rimelig fordeling af midlerne, der er til rådighed, blandt de forskellige områder. Ingen kan få alt, hvad de kunne ønske sig, og vi kan heller ikke på noget område være med til at bevilge alt det, vi helst ville bevilge.

I dette specielle tilfælde mener vi i kristeligt folkeparti, at det forlig, der foreligger, giver børneinstitutionerne, hvad der er rimeligt, ikke hvad de kunne ønske sig, ikke hvad vi kunne ønske at give dem, men hvad der er rimeligt under hensyntagen til de forhåndenværende ressourcer og under hensyntagen til de andre områders lige så store og lige så rimelige krav.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi vil også gerne udtrykke vores anerkendelse af, at debatten i dag er kommet, for der har været alt for megen fortidelse, for megen forhandling i krogene, for mange trusler over for pædagogerne og først og